

JILL MURPHY

A BÖTCSINÁLTÁ
BOSZI
visszatér

MÓRA

A mű eredeti címe:
Jill Murphy: *The Worst Witch Strikes Again*
Első kiadás: Allison & Busby, 1980

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Puffin Books, 2022
THE WORST WITCH STRIKES AGAIN
Copyright © 1980 by Jill Murphy

Fordította: Magyarai Andrea

Jill Murphy rajzaival

Minden jog fenntartva!

Hungarian translation © Magyarai Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978-963-603-288-3

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Bolla Eszter
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Hunya Ágnes

JILL MURPHY

A **BOŦCSINÁLTA**
BOSZI
visszatér

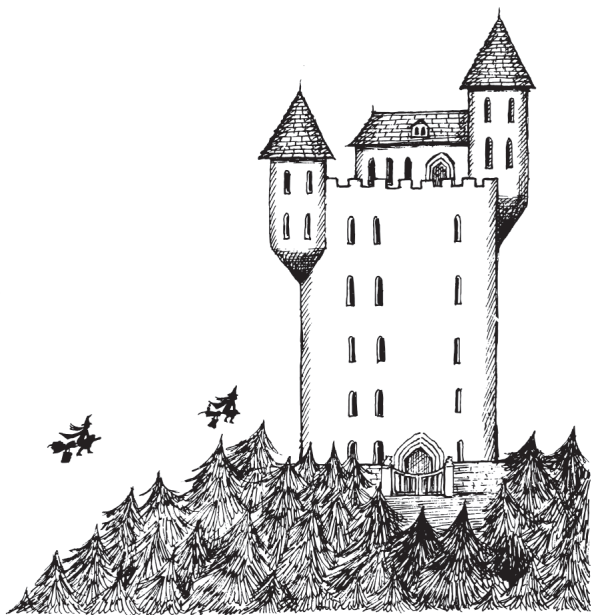

JILL MURPHY

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Kotkot kisasszony Boszorkányakadémiája

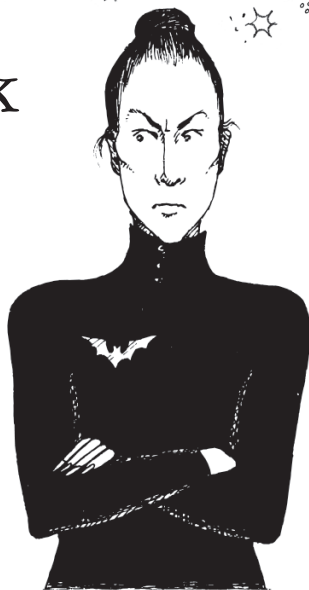
Kotkot kisasszony fenyőkkel övezett
Boszorkányakadémiája magas hegytetőn áll.
Sötét, szürke falai és saroktornyai miatt inkább
börtönnek látszik, mint iskolának. A komor épületbe
mintha sohasem sütne be a nap. Minden tanuló
fekete kötényruhát, fekete harisnyát, szöges talpú,
fekete bakancsot és szürke inget hord.

A tanárok

Kotkot kisasszony,
a jószívű igazgatónő

Cirok kisasszony,
a rettegett
igazgatóhelyettes

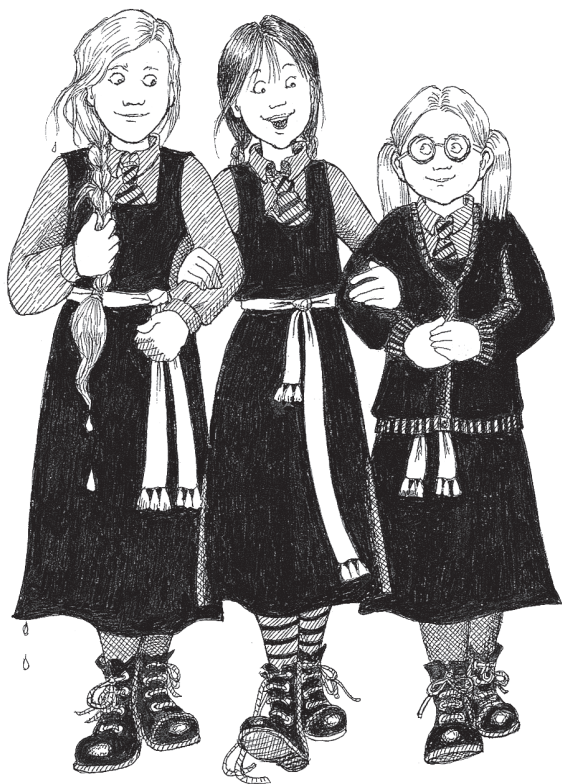

Denevér kisasszony,
a kórusvezető

Tóthágas kisasszony,
a tornatanárnő

A diákok

A mindig
tettre kész

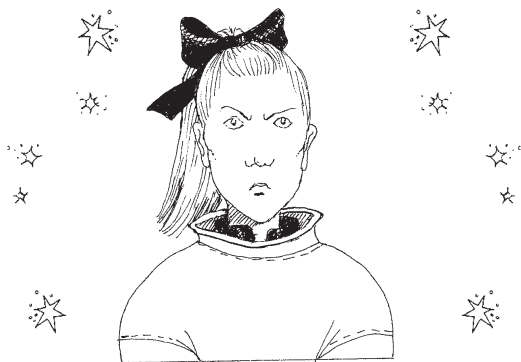
Árnyasi Enid
(közel sem olyan
ártalmatlan, mint
amilyennek látszik)

Az állandóan
bajban lévő

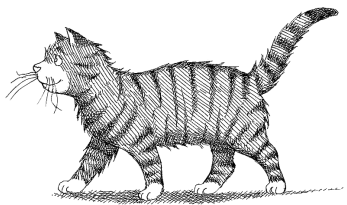
Szerényi Mildred
(az iskola botcsinálta
boszija)

A legjobb
barátnő,

Hókusz Maud
(kedves és hűséges)

A felvágós okostojás,
Szenthly Ethel
(Mildred ősellensége)

És végül,
de nem utolsósorban
Cirmi,
Mildred ügyetlen cirmosa

Első fejezet

Kotkot kisasszony boszorkány-akadémiáján beköszöntött a jó idő. Igaz, a hegytetőre épült, fenyőfákkal körülvett, zordon épület ilyenkor is ködbe burkolózott, így még tavasszal is megborzongott az ember, ha felnézett oda.

Az iskola első napján az elsősök a teremben ülve várták, hogy elkezdődjön a második félév. A lányok kissé komoran festettek, mert az új, nyári egyenruhájuk

talán még a télinél is ijesztőbben nézett ki. A szürke-fekete kockás, rövid ujjú ruhát csak a derekuknál viselt széles selyemöv színesítette egy kicsit, a szürke bokazokni meg a fekete, fűzős cipő felett azonban mindegyik lánynak féhéren villogott a térde, mivel egész télen szúrós, fekete gyapjúharisnyában kellett járniuk.

A komor öltözék ellenére a termet vidám csacsogás meg nevetés töltötte be. Mindenki nagyon örült az iskolakezdésnek – kivéve Mildredet. Ő ugyanis ijedten ült a padján, és csak fél füllel hallgatta Maudot, aki azt ecsetelte, mi minden történt vele a téli szünetben.

Ami azt illeti, Mildred még fél füllel se hallgatta, azzal volt ugyanis elfoglalva, hogy lélekben felkészüljön a szörnyűségekre, amelyek az új félévben várnak rá. Hiszen még el sem kezdődött az egész! Valahogy túl kell élnie az előtte álló hetek hosszú sorát. A csapnivaló bizonyítványa

után, amelyet legutóbb hazavitt, megígérte otthon, hogy ebben a félévben sokkal jobban kitesz magáért.

Kotkot kisasszony ugyan megemlítette, hogy Mildred megmentette az iskolát a katasztrófától, ez azonban nem sokat nyomott a latban, tekintve, hogy Mildred általában mindent rosszul csinált, és amihez csak hozzáért, az biztos darabokra tört. Néha meg egyszerűen úgy érezte, muszáj valahogy felkavarnia az állóvizet.

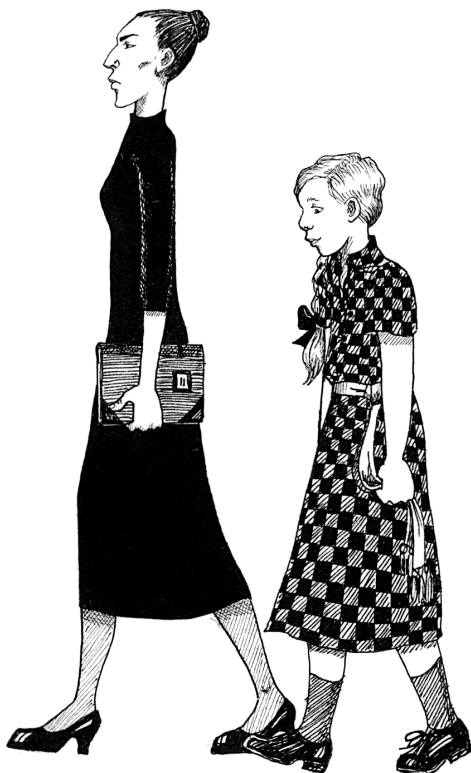
– Mildred! – térítette magához a barát-nője kiabálása. – Ugye, egyáltalán nem figyeltél arra, amit mondok?

– Dehogynem – felelte Mildred.

– Na és mit mondtam?

– Hát azt, hooogy... kaptál egy denevért a születésnapodra – próbálkozott Mildred.

– Ugye, hogy egy szóra sem emlékszel! – vágta rá győzedelmesen Maud. – Azt már vagy tíz perce mondtam!

Hirtelen Cirok kisasszony, a félelmetes igazgatóhelyettes viharzott be az osztályba, akár egy jeges széláramlat. Egy ismeretlen lány is vele jött. Persze az egész osztály be volt sózva, mint mindig, úgyhogy most egymást lökdösve rohantak a helyükre, és nagy robajjal csapták le a pad

felhajtható tetejét, hogy úgy fogadhassák a tanárnőt, ahogy kell.

– Jó reggelt, lányok! – köszönt éles hangon az igazgatóhelyettes.

– Jó reggelt, Cirok kisasszony! – felelték a lányok.

– Remélem, mindenki örül, hogy újra együtt lehetünk – folytatta a tanárnő, és összehúzott szemmel méregette azokat a szerencsétleneket, akik az első padsorban álldogáltak. – Mindenki jól kipihente magát, és készen áll a munkára, igaz?

– Igen, Cirok kisasszony! – válaszolták engedelmesen a lányok.

– Na akkor! – csapta össze a tenyerét Cirok tanárnő, mint egy üzletasszony. – Ez itt Árnysai Enid. – Csontos ujjával a jövevény felé mutatott, aki lesütött szemmel, nyakát a válla közé húzva álldogált.

Enid még Mildrednél is magasabbra nőtt, de sokkal esetlenebb volt, csupa kéz és láb. Kövérnek éppen nem mondhat-

ták, mégis mintha valahogy túl sok lett volna belőle. Szőkésbarna haját vastag fonatban viselte, de látszott, hogy ha ki-

bontaná a végére kötött fekete szalagot, rakoncátlan, hullámos fürtök omlának a vállára.

– Enid új diák nálunk – folytatta Cirok kisasszony. – Mildred, a te gondjaidra bízunk. El kell mondanom, korántsem az én fejemből pattant ki az ötlet. Kotkot kisasszonynak támadt ez a képtelen gondolata, hogy ha ilyesfajta feladatokkal látunk el, talán megtanulsz végre felelősséget vállalni a tetteid következményeiért. Véleményem szerint elég baj szegény Enidnek, hogy nagy valószínűséggel magaddal rántod majd a lejtőn, ahelyett, hogy egy olyan diák segítene neki a beilleszkedésben, mint például Ethel, de mindegy.

Ethel, az osztály strébere erre olyan álszemérmesen mosolygott, hogy a lányok legszívesebben arcon csapták volna.

– De ne legyen igazam! – folytatta Cirok kisasszony. – Kérlek, Mildred, mutasd meg Enidnek, mit hol talál, és maradj

mellette az első néhány napon! Köszönöm. Enid, kérlek, ülj le ide Mildred mellé, és kezdjük is az órát! Holnap délelőtt a nagyteremben megtartjuk a félév első iskolagyűlését.

Faj, ne már!, gondolta Mildred, és lopva Enidre pillantott, aki épp bepréselte magát a mellette lévő helyre. – Hát ennek megalszik a szájában a tej.

Nem is sejtette, mekkorát téved.

